Pisarakirje

Elokuu 2013

Mitä kuuluu venäläisiin vankiloihin?

Monia on kysymys askaruttanut. Suomalaiset kävivät monen vuoden ajan hyvin ahkerasti Pietarin alueen vankiloissa ja sitten ulkomaalaisten käynnit kiellettiin.

Pisaran elokahveilla Pysäkkitalolla 16.8. olivat läsnä mm. Ljudmila Peshkova sekä Vitali ja Aljona Filippenko, jotka ovat ystäviämme ja yhteistyötovereitamme yli viidentoista vuoden takaa. Kysyimme heiltä kuka nykyään huolehtii vankiloista ja onko muiden kuin ortodoksisen kirkon mahdollista päästä niissä käymään.

Vitali ja Aljona valottivat asiaa. On seurakuntia, jotka voivat vankilakäynneillään antaa pelkästään ”moraaliopetusta” ja esimerkiksi raittius- ja elämäntapakasvatusta. Mutta jos seurakunnalla on yhteys johonkin vaikuttajaan kaupungin hallinnossa, toiminta voi olla monipuolisempaa, niinpä Filippenkojen seurakunta käy vankiloissa viikoittain, samoin kuin seurakunta, jota johtaa ystävämme pastori Jan Volkov, Fornosova 4:n entinen vanki. Mm. nämä ryhmät voivat avoimesti evankelioida, ja heidän listoiltaan löytyvät kaikki tuntemamme vankilat Garjelovaa lukuun ottamatta. Nummelaan kokoontuneet Pisaran työn ystävät ilmaisivat ilonsa tästä kaikesta.

Ljudmila Peshkova on töissä kaupungin sosiaalivirastossa. Hän kertoi siitä, miten yhteiskunta nykyään tukee esimerkiksi asunnottomia.

(Asunnottomaksi voi jäädä aivan syyttään. Esimerkiksi asunnonvaihtaja voi tulla petetyksi ja päätyä taivasalle. Ja vankilasta vapauduttuaan moni on havainnut asuntonsa joutuneen aivan vieraille ihmisille.)
Jokaisessa kaupunginosassa eli raionissa on nykyään asuntola. Ruoka- ja vaatejakelu toimivat myös. Meistä, jotka takavuosina teimme kaikkemme löytääksemme vapautuville ystäville jonkinlaisen uuden elämän ponnahduslaudan, tämä kaikki kuulosti aivan ihmeelliseltä.
Mutta sokeri pohjalla: Ljudmilan mukaan tarve huolehtia yhteiskunnan hädänalaisista juontuu ulkomaalaisten ja paikallisten kristittyjen esimerkistä. Viranomaiset näkivät, että on ihmisiä, jotka vakavasti näkevät vaivaa, jotta muilla olisi inhimilliset elinolosuhteet. Kun meitä viimeisinä aikoina kiellettiin tuomasta vankiloihin humanitaarista apua, taustana olikin se, että Venäjän viranomaiset olivat ”katsoneet peiliin” ja nolostuneet.

Raamatun ohjeet siis toimivat!
”Auttakaa puutteessa olevia pyhiä.” Room. 12:13.
”Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon.”
Fil. 4:5.
Kiitos Herralle siitä! .

- Eeva Halme -

Ljudmila Peshkova kertoi Pisaran elokahveilla sosiaalityöstä ja vankilalähetyksestä Venäjällä.

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus Eeva Halme 1
Pisarakasvo Reino 2
Matkaraportit:
Järva Madise 1.- 3.7. 3
Kirvu 28.7. 4
Latvia 8. - 11.8. 5
Maanalaisen seurakunnan pastori 6
Rukousaiheet 7
Pietari 11 - 14.8.2013 7

Reino Letonsaari

Olen Reino Letonsaari, ja asun vaimoni Leenan kanssa Ristiinassa Saimaan rannalla. Meillä on kaksi naimisissa olevaa poikaa ja kaksi lastenlasta.

Uskon löytö
Olen tullut uskoon 19 vuotiaana. Oikeastaan olin elänyt koko nuoruuteni siihen asti huonolla omallatunnolla. Katselin kuin vierestä, ulkopuolisena nuorison menoa. Kansakoulun uskonnonopetus ja kymmenen vuotta pyhäkoulua olivat jättäneet sydämeen Jumalan kokoisen tyhjiön, mitä mikään muu ei voinut täyttää. Uskoon tulo ei ulkonaisesti muuttanut paljonkaan elämääni, mutta sain sydämeeni Rauhan, jonka Jeesus lupasi omilleen. Sen myötä kaikki muuttui. Se olikin nuorena usein todistukseni sisältö ja edelleenkin ymmärrän, että se on elämäni suurin lahja.

Työelämän vaiheita
Lähdin Ruotsiin töiden perässä, kuten tuhannet muutkin noina vuosina. Viihdyin siellä hyvin ja suomalainen seurakunta tuli heti tutuksi. Tulin vedetyksi mukaan seurakuntatyöhön, kun työntekijöitä ei ollut. Ajattelin, että jospa se on tyhjää parempi ja siitä hengellinen työni alkoi. Lähdin opiskelemaan Suomen Raamattuopistolle, että voisin palvella paremmin ja palasin takaisin Göteborgiin. Siellä tutustuin inkeriläisiin, jotka olivat paenneet Ruotsiin sodan aikana. He täyttivät kirkon penkit ja kertoivat koskettavia elämäntarinoita.

Useisiin vuosiin ei edes mietitty paluuta Suomeen, mutta päätöksen kypsyttyä koimme siinä Jumalan hyvää johdatusta. Raamattuopisto tarjosi mahdollisuuden evankelioimistyöhön Suomessa. Minulle se oli tärkeintä, mitä elämässäni voin tehdä oman uskoontuloni jälkeen. Kiinnostus vei sitten nopeasti myös Venäjän puolelle jo 1980 luvun alussa.

Sain tehdä evankelioimistyötä ja koin, että sitä tarvittiin. Vielä 80 -luvulla kokouksissa kävi väkeä melko runsaasti; oli sielunhoitoa ja hengellistä etsintää. Nykyisin ilmapiiri on Suomessa paljon kielteisempi. Työni Inkerin kirkossa alkoi vakiintua heti, kun se käytännössä oli mahdollista. Minut vihittiin vuonna 1992 Inkerin kirkon diakoniksi ensimmäisten suomalaisten joukossa, ensin Sortavalan ja Pitkärannan seurakuntiin. Jo seuraavana vuonna sain vihkimyksen papiksi ja Karjalan ensimmäiseksi lääninrovastiksi.

Inkeriläisten tavoittaminen, sananjulistus ja Raamattujen levittäminen vei meitä suomalaisia aina Siperiaan asti, missä olen käynyt viisi kertaa. Siellä kävin myös ensimmäiset kerrat vankiloissa Jenisei joen varsilla. Yhteydet eri puolille Venäjää ja seurakuntavierailut Karjalaan jatkuvat edelleen vaikka olen jo eläkkeellä.

Mukaan Pisaran työhön
Kun sain luovuttaa seurakuntavastuun Karjalassa paikallisille työntekijöille, tuli kalenteriini vuosien jälkeen väljempää. Valmiiksi organisoituun, hyvin valmisteltuun työhön oli helppo lähteä mukaan. Vankilatyö sekä työ alkoholistien ja hädänalaisten parissa on ollut minulle tärkeää. Meidän aikanamme evankeliumi ei kelpaa kaikille, mutta sitä on vietävä näille kovien koettelemusten kohtaamille. Jeesus kulki maan alimmissa paikoissa, missä apua tarvittiin. Pitää julistaa ensisijaisesti niille, jotka haluavat kuulla. Toisaalta sananjulistus vie aina pienelle paikalle, ”ei ihminen voi ottaa mitään ellei hänelle anneta ylhäältä”.

Mitä toivot Pisaran työltä jatkossa
Pienen yhteisön vahvuus on siinä, että se voi tarvittaessa vaihtaa työmuotoja ja paikkoja nopeastikin. Se on tärkeää Venäjän varsin vakiintumattomissa olosuhteissa. Pisaralla on mahdollisuus ja tärkeä rooli olla paikkaamassa aukkoja siellä, missä työtä kaikkein kipeimmin tarvitaan. Tähän tarvitsemme Jumalan jokahetkistä johdatusta ja varjelusta.

- Reino Letonsaari -

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta ja Leena Kontula Helsingistä. Matkan tarkoituksena oli viedä avustustavaraa Järva-Madisen seurakuntaan (vaatteita, kenkiä, käytetty tietokone, leluja, lakanoita ja erilaisia ruokatarvikkeita) sekä käydä tutustumassa sen lähellä olevaan kristilliseen narkomaanikotiin. Leena tuli jo sunnuntaina ja purki oman kuormansa Tallinnan lähetystalolle Anu Väliahon kautta tarvitseville jaettavaksi.

Järva-Madisen seurakunta

Järva-Madise on pieni, noin sadan jäsenen seurakunta Viron maaseudulla 70 km Tallinnasta kaakkoon. Sen kirkkoherrana toimii entinen vankilapappi Rutt Syväri, joka on saanut paljon hyvää aikaan. Vanhaa 1300 luvulta olevaa kivikirkkoa on valtion ja EU:n tuella korjattu ja kirkkoon on asennettu kellosysteemi, joka soittaa täydet tunnit aamu kahdensan ja ilta kahdeksan välillä. Kauniin maaseudun keskellä kirkon kellojen soitto on koskettavaa.

Seurakunta on saanut aktiivisen kirkkoneuvoston, jonka jäsenet huolehtivat hallinnosta kukin omilla lahjoillaan niin, että Ruttille jää enemmin aikaa hengelliseen työhön. Kirkossa kävijöiden määrä on kasvanut alun kolmesta henkilöstä noin kahteenkymmeneen, mutta aktiivisten määräksi Rutt arvioi viisikymmentä. Myös nuoret ovat tulleet työhön mukaan. Köyhän seurakunnan tulolähteeksi on avattu lauantaisin auki oleva kirpputori, jonne toimme tavaraa.

Saimme Leenan kanssa nauttia Viron maaseudun kauneudesta ja monipuolisuudesta. Aivan kirkon vierestä lähti luontopolku, joka vei monipuolisen maiseman halki suojärvelle. Saimme maistaa kypsymässä olevia lakkoja ja ihailla muiden lintujen ohella myös suon yllä kaartelevaa haukkaa.

Albun narkomaanikoti

Muutaman kilometrin päässä Järva-Madisesta sijaitsee Albun kristillinen narkomaanikoti. Se on toinen ”Uudelleen nousemisen” yhdistyksen (www.rebcenter.ee) narkomaanikodeista, kolmatta käynnistetään Kohtlajärvelle. Albun koti aloitti toimintansa v. 2002 kun se sai käyttöönsä talon, josta ei tarvinnut maksaa vuokraa. Ensimmäinen tehtävä oli rakentaa taloon lämmitys ja kunnostaa se asumista varten. Maata raivattiin kasvatusta varten ja tänään kodilla on monipuolista viljelystä sekä eläinten kasvatusta. Pihassa on hanhia, ankkoja, kanoja, viiriäisiä, lampaita, vuohia ja sikoja. Tullessamme mehiläispöntöistä oli juuri kerätty hunajaa ja mehiläiset hyökkäilivät pihalla liikkujien kimppuun, joten jouduimme pakenemaan sisälle.

Tällä hetkellä kodilla on kuusi vapaaehtoista työntekijää (itse huumeriippuvuudesta selvinneitä) ja viisitoista asukasta, jotka käyvät läpi yhdeksän kuukauden sopeutusohjelmaa. Se sisältää päihdevieroitusohjelman lisäksi opetusta uskosta, terveysasioista ja yhteiskunnallisesta elämästä. Yhdeksän kuukauden jälkeen asukkaat siirtyvät Tallinnan sopeutuskotiin, missä opetetaan itsenäistä elämää kaupungissa sekä pyritään löytämään työpaikka ja asunto.

Koti toimii monissa asioissa omavaraisesti ja tekee yhteistyötä paikallisten maanviljelijöiden kanssa. Se antaa heille työapua ja saa vastineeksi viljaa ja heinää. Tukeakin tarvitaan ja sitä on saatu sekä eri organisaatioilta että yksityisiltä henkilöiltä. Meiltä kysyttiin, voisimmeko toimittaa käytettyjä kodin koneita Suomesta, sillä ne ovat täällä kovassa käytössä. Aina tarvitaan myös hygieniatuotteita. Katsotaan, mitä jatkossa voimme tehdä. Jos tulemme kotiin sunnuntaina, voimme osallistua yhteiseen jumalanpalvelukseen, muina päivinä asukkailla on tiukka ohjelma työtä ja omaa koulutusta.

Paikalla oli käymässä Olav Vask, joka on kodin avustaja ja evankelista. Olav on vuosia Viron vankiloita kiertänyt entinen alkoholisti, joka tuli uskoon vankilassa, vaikka viskasikin venäläisen vangin antaman Uuden testamentin ensin sellin nurkkaan. Nyt Olavilla on perhe ja hän työskentelee evankelistana eri puolilla Viroa aloitettuaan evankelistatyönsä Norjassa. Hän tuli illalla vaimonsa kanssa Ruttin kotiin, missä saimme pitää rukoushetken ja nauttia Ruttin vieraanvaraisuudesta.

Kiitollisina kaikesta kokemastamme haluamme jättää sekä Ruttin seurakuntatyön että Albun narkomaanikodin rukoustemme kohteiksi. Rukoillaan johdatusta myös jatkon yhteistyölle.

- Tuula Tapanainen -

Matka Kirvun narkomaanikotiin

Narkomaanikodin asukaat olivat korjanneet heinää valtaviin kekoihin uusien lehmien talaviravinnoksi

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Reino Letonsaari Ristiinasta ja Hilma Gutzan Heinolasta. Työesteiden vuoksi meitä oli siis vain kolme Kirvuun lähdössä. Matka sinne on helppo tehdä päivän matkana Imatran kautta. Olimme melkein kuin lomamatkalla sillä sää oli kesäisen lämmin ja kaunis.

Viemisinä olimme keränneet mattoja, vaatteita, lakanoita ja ruokatarvikkeita kolme kylmälaukullista. Kun tavaroita purettiin, Andrei ihmetteli kahta styrox-laukkuamme. Esittelin sen kylmän kestoa, kun lauantaina päivällä pakatut tavarat olivat vielä kylmiä, juomavesipullokin melkein kokonaan jäinen. Andrei kertoi, että tällaisia laukkuja he tarvitsisivat nyt, kun he joutuvat viemään maitoa Viipuriin asti. He voivat ostaa keinojäätä, mutta tavallisessa laukussa se sulaa nopeasti. Niinpä annoimme heille laukkumme ja lupasimme välittää One Way Missionin Kristiina Wileylle viestin vielä kolmen laukun tarpeesta.

Ennen tilaisuuden alkua meille esiteltiin talven aikana kunnostetut veneet, joita käytetään kalastukseen. Kalaa tulee kuulemma hyvin, monipuolistaen kodin ruokalistaa. Rannassa oleville suomalaisajan raunioille on suunnitteilla rantasauna.

Miehiä oli vieroitushoidossa nyt kolmetoista, mutta ainut nainen oli joutunut sairaalaan. Syksyllä on toiveissa saada lisää naisia. Saimme yhdessä pitää hengellisen tilaisuuden, jossa puheiden lisäksi oli ylistystä ja rukousta. Puheiden teemaksi näytti muodostuvan armo löytää itsensä syntiseksi, sillä Reino aloitti Raamatun kohdalla kahdesta rukoilijasta, joista toinen sanoi, että kiitos, kun en ole niin kuin nuo muut syntiset, mutta toinen sanoi: Jumala, armahda minua syntistä!

Tilaisuuden jälkeen saimme nauttia kahvi-, tee-tarjoilusta ja kuulla kodin uutisia. Kesä on kovan työn aikaa juurikasvien ja vihannesten viljelyssä. Nyt kun lehmiä on hankittu, on heinän korjuu tärkeää talven varalle.Saimme nähdä valtavan suuria heinäkekoja muovilla peitettynä ja kuulimme, että vanhaa navettaa korjataan härkien määrän lisäämiseksi.

Meille kerrottiin myös ilouutinen häistä! Andrein pitkäaikainen apulainen Oleg ja naistenkodin vetäjä Nadja vihitään 10.8. Siunausta paljon heidän yhteiselle elämälleen ja työlleen joko täällä tai minne sitten Herra heidät lähettääkin.

Kun kodin lämmittämiseen käytetään puuta, merkitsee se miehille paljon työtä. Tätä helpottamaan Reino lupasi hankkia sähkökäyttöisen puiden pilkkojan. Meiltä pyydettiin myös patjoja, sillä kuten itse näimme, monet patjat olivat tosi surkeita vaahtomuovipaloja. Selvitellään siis patjojen saantia ja niiden kuljettamismahdollisuutta.

Jätetään kaikki kodin asukkaat ja työntekijät rukouksiimme! Käytännön ongelmia ja vaikeuksia varmaan riittää, mutta koti on saanut kokea vuosien varrella runsasta Jumalan siunausta.

- Tuula Tapanainen -

Talven aikana kunnostetuilla veneillä on päästy kalaan.

Tilaisuus narkomaanikodin pihassa

Terveiset helteiseltä Latvian matkalta. Mukana olivat Pekka, Arja, Andrei, Heikki, Taisto, Tarja ja Tiina ensikertalaisena. Matkaa teimme ensin laivalla Tallinnaan ja sieltä pakettiautolla Latviaan 430 km pieneen Jekabpilsin kaupunkiin. Latvian rannikkoa ajaessamme pysähdyimme upealle hiekkarannalle lämpötilan ollessa yli kolmekymmentä astetta. Pitkän ajomatkan loppuvaiheilla väsyneet matkailijat nauroivat jo lähes hysteerisesti, kun uusi hieno "oikaiseva" tie pidensi matkaa ehkä jopa tunnilla.

Perillä Jekabpilsissä meidät otti vastaan pastori Andriksen ja hänen vaimonsa Zojan viisilapsinen perhe. Tuliaisina lapsille veimme mm. legoja, kenkiä, muovailuvahaa ja uudenveroisen teltan, jossa Heikki oli ajatellut nukkua ja sen jälkeen lahjoittaa lapsille. Ihmetys ja ilo Zojalla oli suuri hänen kertoessaan, että lapset olivat edellisenä iltana rukoilleet muovailuvahaa ja telttaa! Kiitos Taivaan Isälle!

Ensimmäinen käyntikohde oli **Jekabpilsin vankila**. Siellä saimme konkreettisesti nähdä millainen voima evankeliumilla on. Tarjan, Heikin ja Pekan todistuksen jälkeen, jokaisen vangin apaattinen katse oli muuttunut hymyksi, jossa näkyi toivoa ja lämpöä. Kiitollisuus näkyi myös, kun tilaisuuden lopussa jokainen vanki tuli kättelemään meitä.

Samana päivänä kävimme myös maaseudulla **kristillisessä huumevieroituskodissa**, jonka asukkaat huoletivat työkseen tilan karjasta. Tuliaisina veimme kassillisen hygieniatarvikkeita. Puutetta näytti olevan kaikesta mahdollisesta. Kodin kymmenen miesasukkaan kanssa pidimme hengellisen tilaisuuden ja saimme yhdessä rukoilla henkilökohtaisesti jokaisen puolesta.

Vielä illalla menimme **pastori Andriksen seurakuntaan** jumalanpalvelukseen. Andris oli syystä ylpeä esitelleessään suurta kunnostettua kirkkorakennusta, jonne oli paljon huonekaluja tuotu myös Suomesta. Tähän seurakuntaan toimme nytkin peräkärryllisen tavaraa, mm. vaatteita ja lasten tarvikkeita. Tarvetta varmasti on, koska Latviassa lapsilisä on vain 11 euroa kuukaudessa.

Toisena päivänä vierailimme **Daugavpilsin, Latvian toiseksi suurimman kaupungin vankilassa**. Siellä tunnelma vapautui monta kertaa nauruksi Andrein värikkäästi tulkatessa ja kertoessa omaa todistustaan. Monesti tulkkaus kesti huomattavasti pitempään kuin todistajan puhe. Myös täällä tuli kokemus, että olimme enemmän kuin tervetulleita. Vierailun jälkeen vankilan pastori pyysi meidät kotiinsa päivälliselle ja kertoi ihmeellisestä uskoontulostaan. Vanginvartijana ollessaan hän oli sanonut Jumalalle uskovansa Hänen olemassaoloonsa jos Jumala päästäisi hänet kenenkään huomaamatta kulkemaan kaikkien vankilan porttien ja ovien läpi ulos ilman avaimia. Näin oli tapahtunut, jokainen portti ja ovi oli auennut itsestään hänen edessään.

Daugavpilsin vankilan edessä Andrei, Pekka ja Heikki

Viimeisenä iltana Andreaksen ja Zojan kodissa vielä ihmeteltiin sitä kristittyjen yhteyttä, mikä oli meidän toisillemme tuntemattomien ja eri kieltä puhuvien kesken. Andreas kertoi myös ihailevansa sitä vapautta, iloa ja leikkiä, jota näki suomalaisissa veljissään ja sisarissaankin. Kotimatkalla valtava kiitollisuus matkasta ja matkakumppaneista valtasi mielen. Kiitos Arja, Tarja, Taisto, Andrei, Heikki ja Pekka. Uudestaan täytyy päästä.

- Tiina Ranta -

Pastorin perheen lapset iloitsivat Heikin lahjoittamista teltoista

Vankilapastori Sergei Rusalejev kuvassa kolmas oikealta. Kuvassa muut: Arja, Tiina, Heikki, Tarja Andrei Pekka ja Taisto

Maanalaisen seurakunnan pastori

Tapasimme pastori Sergei Rusalejevin Daugavpilsin vankilan edustalla. Hän oli tehnyt vankilatyötä yli 30 vuotta samaisessa vankilassa. Tavatessamme hän halusi kertoa vankilan historiaa ja mainitsi ohimennen, että hänet erotettiin vartijan virasta tässä vankilassa, koska hän ei suostunut KGB:n vaatimuksiin. Halusin kuulla tarkemmin, mutta ensin tapasimme hänen vankilaseurakuntansa, joka odotti meitä pienessä lähes täpötäydessä kappelissa.

Sergei Rusalejev syntyi Sotshissa ja jo aikaisessa vaiheessa hänen vanhempansa erosivat. Epäonnekseen äiti meni naimisiin alkoholistin kanssa. Elämä ei ollut helppoa. Rusalejevin setä oli kuitenkin pastori maanalaisessa seurakunnassa. Salaisia kokouksia pidettiin kodeissa, ikkunat peitettiin ja seurakunta rukoili. Näihin kokouksiin osallistui myös pieni Sergei äitinsä kanssa. Koko ajan KGB yritti saada vankilaan setää, tätiä ja näiden 12 lasta.

Sergei oli siis uskovainen pienestä alkaen. 8-vuotiaana tuli kuitenkin käänne. Sergei kohotti katseensa kohti taivasta ja sanoi: ”Jumala, Sinua minä en palvele.” Hän lopetti kokouksissa käynnin ja alkoi harrastaa musiikkia ja urheilua. Myös opettaja oli saanut vihiä, että Sergein äiti käy lahkossa. Niinpä hän keksi kaikenlaista puuhaa Sergeille, että hän pysyisi sieltä pois, näin Sergei pääsi näytelmä-, tanssi- ja urheiluryhmään.

Varhaisessa aikuisuudessa Sergei oli neljä kertaa vähällä hukkua, mutta pelastui, kuin ihmeen kaupalla. Vielä 20-vuotiaanakaan ei Jumala kiinnostanut, ennen kuin Sergei oli vähällä joutua vankilaan. Silloin äiti rukoili pojan puolesta. Myös Sergei huusi Jumalaa apuun. Hän vältti vankilan. Myöhemmin hän tapasi vaimonsa Mustalla Merellä, meni naimisiin ja hän muuttivat vaimonsa kanssa Latviaan.

Sergei työskenteli vanginvartijana Daugavpilsin vankilassa. Hän menestyi ja viihtyi hyvin työssään, opiskeli lisää ja sai kunniamerkkejä. Työn ohessa kuitenkin tuli ajatuksia, että olen pahempi, kuin jotkut vangit, juon, tupakoin ja teen pahaa. Ajatukset voimistuivat ja mieleen tuli, että miten voisin auttaa näitä vankeja. Vankila teki vangeista pahempia, ei parempia.

Sergei kuuli Jumalan äänen sydämessään: ”Olen Jumala, miksi taistelet minua vastaan.” Sergei ajatteli, että hän tulee hulluksi, että pää hajoaa. Lopulta hän antoi elämänsä uudelleen Jeesukselle. Matkalla alttarille, seurakunnassa, jossa setä oli pastorina, ajatukset valtasivat hänen mielensä, että nyt joudut vankilaan. Teki mieli kääntyä takaisin. Seurakunta rukoili hänen puolestaan, valo ja pimeys taisteli hänen mielessään. Hän ei kuitenkaan kääntynyt pois. Ja lopulta hänestä tulikin setänsä jälkeen seurakunnan pastori.

KGB ja ortodoksikirkko painostivat Sergeitä liittymään ortodoksikirkkoon. Sanoivat, että jos jatkat seurakunnassa, menetät työn ja joudut vankilaan. Sergei halusi kuitenkin seurata kutsumustaan. Lopulta hän menettikin vartijantyönsä ja kaikki kunniamerkit. Heillä oli kaksi lasta tuohon aikaan. Työtä oli vaikea saada ja KGB oli koko ajan kintereillä, yrittivät saada Sergein vankilaan, etsivät pienintäkin virhettä. Sergei kuitenkin rukoili kaiken aikaa.

Vaimon mummolla oli pieni maatila. Sergei alkoi vaimonsa kanssa hoitaa lehmiä, sikoja ja tuottaa hunajaa. Sergei tapasi juutalaisen upseerin, joka antoi hänelle siivoustyötä. Sergei oli sanonut hänelle, että palvelen sinun Jumalaasi. Perheeseen syntyi yhteensä 9 lasta, myös vaimo tuli uskoon. Sergei työskenteli 10 vuotta siivoojana. Lopulta tuli perestroika ja Gorbatsov. Silloin KGB jätti Sergein perheen rauhaan.

Eräänä yönä Sergei näki unen, jossa kaupungissa oli paljon uskovaisia ja vanha mies puhui hänelle. Viikon päästä Sergei sai tietää, että Riikassa on vankilatyöntekijöitä. Siellä Sergei tapaa unen vanhan miehen, joka tuli USA:sta. Amerikkalaiset tukevat nyt Sergein työtä. Vuosikymmeniä hän on palvellut Jumalaa vankilaseurakunnan opettajana vastoinkäymisistä huolimatta.

- Tarja Kauppinen -

Matkakertomus

Silta-ryhmä, **Pietari** 11. - 14.8.2013

Torstaina 11.7. suuntasimme autonkeulan kohti Pietaria. Kyydissä olivat Jani Toiviainen sekä vaimonsa Lumi sekä minä Pekka Vauromaa. Tarkoituksena tutustua Pietarin kaupunkiin. Ystävämme ja tulkkimme Andrei Spiridenko oli suuren osan keväästään työskennellyt Pushkinissa paikallisen **Metodisti seurakunnan** kirkon rakennustyömaalla. Nyt oli juhlan aika ja saimme osallistua tuon uuden kirkon vihkiäisiin. Vieraita oli runsaasti mm. Koreasta ja USA:sta. Sunnuntaina kävimme tervehtimässä ystäviämme **Kuivazin Mirovets seurakunnassa,** jossa myös meillä oli puheenvuorot.

- Pekka Vauromaa -

Rukous- ja kiitosaiheet

-
- Nazjan lasten ja hoitajien suomenmatkan järjestelyt ja matkan onnistuminen
- Virolaisen Ruttin seurakuntatyön sekä Albun narkomaanikodin puolesta
- Nuorten kanssa tehtävä syyskuun matka
- Kirpputorin ja sen vapaaehtoisten puolesta
- Kiitos kaikista työn puolesta rukoilevista, aikaansa, tavaraa tai taloudellista tukea antaneista
- Kiitos Vitalin ja Aljonan asunto-olojen paranemisesta
- Kiitos uusista kontakteista Latviassa ja siunausta Jekabpilsin ja Daugavpilsin vangeille ja narkomaanikodin asukkaille

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Silta-ryhmä	FI29 5297 0020 1190 54
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90
Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu) **sekä osallistumis- ja majoitusmaksut**	FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi